

zamioculcas

*ott állt a robusztus kiskomódon, a szoba déli ablaka alatt.
tizenhárom éve, de valamiért csak tízszer átültetve,
földet cserélve alatta. cserépdézsából kinyúló,
fényes levelű ágakkal az elhalt tönkszárak körül.
erdői és hirdetői az életben maradásnak,
a te életed megmaradásának.*

*itt van ez a nyár, redőnyözött és hűvösben tartott
nappalijával, gondosan óvott túlélő növényével,
de szétszedni a gócos gyökérzetet, kivágni
a káros, sejteket emésztő szöveteket
még senkinek nem volt elég bátorsága.*

*a szike megcsúszott a melleden, egész a hónalj-
árokig vágott a főorvos. ha a nyirokmirigyekbe
szóródik a rák, nincs visszaút.*

*műtéted után feketeföldet szórtam
a zamioculcas alá, hogy a kaspóban
friss tápanyaghoz jusson a fiatal növény.
amikor magadhoz tértél a kórtermi ágyon,
azt kérdezted kábultan, levágták-e?
hogy levették-e a melled.
de csak látszólag sekélyesebb a kérdés,
mint a mariana- vagy a hónaljárok
legsötétebb veszedelmei.*

*túlfutott a szike, úgy tíz centivel.
tegnap sebészi pontossággal vettem ki a dézsából
a túlélő virágodat, mestem a túlfejelett,
gócos hálózatot és tereket emésztő csonkokat.
szétültettem az egészséges ágakat
a hozzájuk tartozó közvetlen
gyökérzettel nyolc, külön kaspóba.*

*megrémültél a látványtól, hogy elaprózódsz,
hogy ez a kertészetinek nehezen nevezhető
életmisztérium gyengíthet a szétszórattással.*

*önmagadra látsz most, a nyolc felől elindult,
de az ég felé tartó makulátlan egységben.
másfél melled tápláló, életben tartó anyag,
gyermeket, férfiletem éltető táperőd,
családként fogja egybe déli ablakunk alatt
azt a ragyogó virágligetet.*

MEZEI GÁBOR

[légüres_reggel]

–

*berendezni, mondanád, berendezni a napot. átlépkedsz a folyosón, hátadon végig tompuló
nyomás, a falak közt sötét anyag. sűrű és érinthető. megfigyelhetetlen, súlya a némaságé*

–

*a vénák némasága a falak ernyedő párhuzamosában. a nyelv zsibbadtsága az első szó
előtt. a hang önakarata a torok lassan táguló redői között. azt mondja helyetted, üres
veled a reggel*

–

*tömör nélküled, húz a föld. felülnél, súlyod hűvös hátadban. lefelé úszó, víz alatti hó. a
hallgatás hangjai körül idegen a levegő teste*

–

*a fül légüres járataiban megköt a szemcsés feketeség, tömegét hallod az érzékek oldódó
határain. területeik mélyszerkezetében, az undor pillérei és az élvezet boltívei között fel-
nevelsz valahol, zúg a vér*

–

*valahol megszédülsz, odabent, a kavargó, zavaros folyadék kristályainak hirtelen kelt pen-
géséből olvad össze a mondat, szavak halk torlasza, a vákuumtól áramló hangtalanság-
ban. könnyen bomló kagylók lebegnek egyre melegebb folyóvízen*